

Arrest

nr. 154 425 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Hongaarse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 juni 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 april 2011 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in als werknemer of werkzoekende. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Via een op 8 juni 2011 gedateerd schrijven werd verzoekster, nadat was vastgesteld dat zij mogelijk een verklaring van inschrijving verwierf ingevolge de voorlegging van een vals arbeidscontract of een arbeidscontract waaraan nooit enig gevolg werd gegeven, uitgenodigd om bewijzen aan te brengen inzake haar bestaansmiddelen en activiteiten in het Rijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 oktober 2012, met toepassing van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 104 868 van 12 juni 2013 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissingen van 18 oktober 2012.

1.5. Verzoekster diende op 20 februari 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen. Zij diende dezelfde dag tevens een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving in voor haar twee minderjarige kleinkinderen als bloedverwanten in neergaande lijn.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 juni 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 2 juli 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 20.02.2014 werd ingediend door:

Naam:[T.B.], Nationaliteit: Hongarije (Rep.) ; [...]

+ kleinkinderen:[T.S.] [...] en [T.B.] [...]

om de volgende reden geweigerd:

■ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.*

Betrokkene diende op 20.02.2014 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, eerste lid, 2° en art 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980) in. Als staving voor haar aanvraag leverde betrokkene de volgende documenten aan: aanvraag voor een tegemoetkoming als persoon met een handicap, beslissing betreffende rechten op tegemoetkoming voor personen met een handicap dd.02/02/2012, dd.07/05/2012 en dd. 19/04/2013, attest van erkenning handicap dd. 23/07/2013 en bewijs lidmaatschap ziekenfonds.

Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat de betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980. De bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening wordt gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal gezinsleden die ten laste zijn. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat betrokkene twee kleinkinderen ten laste heeft.

Betrokkene legt bewijzen voor waaruit blijkt dat zij een inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming geniet als persoon met een handicap. Hiermee valt zij de facto ten laste van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De inkomensvervangende tegemoetkoming (Wet van 27 februari 1987) en integratietegemoetkoming worden toegekend door de Federale overheid aan personen met een handicap die niet over voldoende inkomsten beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien. Een belangrijke voorwaarde is dat de aanvrager reeds regelmatig in het Rijk verblijft. Het vorige verblijf van betrokkene dat aan de basis lag van het bekomen van deze uitkeringen werd echter ingetrokken overeenkomstig artikel 42 septies van de wet van 15/12/1980 op basis van de vastgestelde fraude. Voor de toekenning van een inkomensvervangende tegemoetkoming aan economisch niet-actieve burgers van de Unie, die wordt omschreven als een bijzondere, niet op premie- of bijdrage berustende prestatie opgenomen in bijlage X van de Verordening (EG) nr. 883/2004 dient uitgegaan te worden van een reële band met het gastland (België). Gezien betrokkene het verblijf onrechtmatig bekwam en de daaraan gekoppelde uitkering, kan deze niet worden aangewend om een inschrijving als

beschikker van voldoende bestaansmiddelen te genieten. De toekenning van sociale bijstands-uitkeringen aan economische niet-actieve vereist een zekere vorm van integratie die in deze niet kan worden aangenomen gelet op de vastgestelde fraude. Anders zou dit ertoe leiden dat aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen op kunstmatige wijze kan worden voldaan door de Burger van de Unie die zich uitsluitend naar de andere lidstaat begeeft om er bijstand te ontvangen en op frauduleuze wijze het verblijfsrecht bekomt.

Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid (KB 08/10/1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Het verblijfsrecht kan evenmin toegestaan worden aan de minderjarige kinderen [T.S.] en [T.B.]. Immers de kinderen kunnen geen toepassing genieten van art.40bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980 aangezien de persoon in functie van wie de aanvraag werd ingediend evenmin het verblijfsrecht als EU-burger kan genieten overeenkomstig art.40 §4 van de wet van 15/12/1980.“

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsverplichting, de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat een bestuurshandeling waaronder de bestreden beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, hetgeen impliceert dat de beslissing die ter kennis gebracht wordt niet enkel een dictum moet omvatten, maar ook de redenen en de motieven moet weergeven op basis waarvan de beslissing is genomen. (artikel 2)

Deze motivering moet de feitelijke en juridische overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen en moeten op een correcte pertinente en zorgvuldige wijze worden meegegeven. (artikel 3)

Dat in de bestreden beslissing zoals hierboven geciteerd wordt aangegeven dat de inkomens vervangende tegemoetkoming en integratie tegemoetkoming worden toegekend door de Federale Overheidsdienst aan personen met een handicap die niet over voldoende middelen beschikken om in hun levensonderhoud te voorzien en dat een belangrijke voorwaarde hierbij regelmatig verblijf in het Rijk is.

Dat wordt aangegeven dat het vorig verblijf dat aan de basis lag van het bekomen van de uitkeringen is ingetrokken omwille van vastgestelde fraude.

Dat hiertegen nog beroepsprocedures hangende zijn en derhalve de bestreden beslissing zich in de plaats van de FOD personen met een handicap stelt om aan te geven of er al dan niet een terecht een beslissing werd verleend en op juiste of onjuiste wijze een tegemoetkoming werd verleend.

Dat het manifeste beoordelingsfout en onzorgvuldige beslissing is en zelfs machtsmisbruik in hoofde van de verwerende partij uitmaakt om hieruit af te leiden dat er sprake is van fraude aan de ene zijde en dit als een juridische waarheid te beschouwen om de bestreden beslissing te nemen anderszijds.

Dat hiertegen nog een procedure lopende is voor de Arbeidsrechtbank.

Dat derhalve zonder schending van de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel meer schending van artikel 40 § 4 zoals hierboven vermeld van de vreemdelingenwet en de wet op de formele motivering van bestuurshandelingen er geen correcte beslissing kan worden genomen zonder de voormelde schendingen omdat wordt uitgegaan van de juridische waarheid die evenwel vandaag nog wordt aangevochten. Dat het minstens kies was, af te wachten tot er een definitieve juridische beslissing bestond omtrent deze gegevens alvorens de bestreden beslissing te nemen.

Dat derhalve voormelde bepalingen zijn geschonden.”

2.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.2.2. De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster een aanvraag indiende als houder van voldoende bestaansmiddelen en dat zij derhalve een recht op verblijf liet gelden op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Voormelde bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Verzoekster heeft aangegeven dat de bestaansmiddelen waarover zij beschikt bestaan uit een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming als persoon met een handicap. Zij erkent op die wijze dat zij permanent een beroep dient te doen op aanvullende sociale bijstand om in haar levensonderhoud te kunnen voorzien. Verweerder kon derhalve oordelen dat verzoekster bij het indienen van haar verblijfsaanvraag bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat zij *“de facto ten laste [valt] van het sociale bijstandstelsel van het Rijk”* en deze vaststelling volstaat om te concluderen dat zij geen recht op verblijf op basis van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan laten gelden.

Een schending van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enig ander beginsel van behoorlijk bestuur blijkt geenszins.

2.1.2.3. Waar verzoekster nog stelt dat verweerder tevens heeft gemotiveerd dat zij zelfs geen recht heeft op een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming als persoon met een handicap en zij voorhoudt dat verweerder niet bevoegd is om hieromtrent een standpunt in te nemen en er nog een procedure hangende is voor de arbeidsrechtbank moet worden opgemerkt dat haar kritiek is gericht tegen een overtoollige overweging in de beslissing tot weigering van verblijf en dat deze kritiek – met verwijzing naar de rechten van verdediging en het vermoeden van onschuld – dus niet tot de nietigverklaring van deze beslissing kan leiden. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG,

90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de rechten van verdediging en het evenredigheidsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Artikel 28 van de burgerschapsrichtlijn geeft aan dat alvorens een beslissing tot verwijdering van het grondgebied om reden van openbare orde of openbare veiligheid er eerst moet worden afgewogen wat de duur van het verblijf van de betrokkene is, diens leeftijd[,], gezondheidstoestand, gezinssituatie, economische situatie, sociaal en culturele integratie in het gastland en de mate waarin bindingen bestaan met het land van oorsprong.

In de bestreden beslissing wordt enkel en alleen verwezen naar de reële band met het gastland. Hieruit wordt afgeleid dat betrokkene het verblijf onrechtmatig bekwaam (alweer dezelfde fout zoals vermeld in middel I) en de daaraan gekoppelde uitkering waardoor deze niet kan worden aangewend om een inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen te genieten. De toekenning van een sociale bijstandsuitkering aan economisch niet actieven vereist aldus de bestreden beslissingen een zekere vorm van integratie die in deze niet kan worden aangenomen gelet op de vastgestelde fraude.

Hiermee wordt (zie ook eerste middel) opnieuw uitgegaan van een juridische waarheid die op de dag van vandaag niet bestaat.

De rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel meer de wettelijke bepaling zoals hierboven vermeld worden hiermee geschonden.

Hiervoor wordt volledigheidshalve naar middel 1 verwezen dat hier integraal als herhaald wordt beschouwd.

Daarenboven ligt ook schending van artikel 28 van de burgerschapsrichtlijn voor daar waar enkel en alleen rekening wordt gehouden met de bindingen van het land en niet met de andere bepalingen van artikel 28 van de burgerschapsrichtlijn.

Hetzelfde geldt ook overigens voor artikel 42ter §1 laatste lid van de vreemdelingenwet waarbij evenzeer wordt gesuggereerd dat rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd, de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk in de mate waarin bindingen bestaan met het land van oorsprong.

Dat derhalve de verweerder verplicht was om alvorens een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan 3 maanden met het bevel het grondgebied te verlaten niet alleen ten aanzien van de verzoekster zelf maar ook ten aanzien van de twee minderjarige kleinkinderen die zij ten laste heeft, had moeten rekening houden met het gezinsleven en de minderjarige schoolgaande kleinkinderen, hun uiterst zwakke gezondheidssituatie, de sociaal economische situatie waarin zij zich bevinden, hun integratie en het lange verblijf in België.

Geen van al deze elementen zijn terug te vinden in de bestreden beslissing. Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing dat de beslissing niet alleen voor de verzoekster zelf maar ook voor haar minderjarige kleinkinderen [S.] en [B.] geldt.

Dat uit het administratief dossier afdoende blijkt dat de kleinkinderen ten laste zijn van de verzoekster omwille van het feit dat hun ouders hen hebben achtergelaten bij de grootouders.

Dat derhalve van artikel 42 ter § 1 laatste lid van de vreemdelingenwet en artikel 28 en 15 van de burgerschapsrichtlijn had moeten worden gekeken naar de specifieke situatie waarin het gezin zich bevindt. Dat derhalve zij hadden moeten worden gehoord of minstens uitgenodigd moeten worden om bewijs te kunnen aanleveren i.v.m. de gezondheidstoestand, gezinsleven, sociaaleconomische situatie en hun integratie en dat niet met één zin kon worden aangegeven dat omwille van vastgestelde fraude er geen rekening kan worden gehouden met de integratie.

Dat derhalve er een schending van [de] zorgvuldigheid[splijcht] van de hoorplicht van het motiveringsbeginsel van de voormelde wettelijke artikelen voorligt waarbij uitdrukkelijk moet worden erken[d] door de verwerende partij dat er geen enkel element van de voormelde elementen van artikel

42 ter § 1 laatste lid vreemdelingenwet en artikel 28 van de burgerschapsrichtlijn in rekening is gebracht waardoor ook het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden.”

2.2.2.1. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 15, 28 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG moet worden benadrukt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan de schending van de bepalingen van deze richtlijn dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren. Ten overvloede moet nog worden gesteld dat de verwijderingsmaatregel die in voorliggende zaak werd genomen niet is gegrond op de vaststelling dat verzoekster en haar twee kleinkinderen een gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat het uitgangspunt van verzoeksters betoog dus incorrect is.

2.2.2.2. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG dient erop te worden gewezen dat verzoekster en haar kleinkinderen burgers van de Unie zijn en in artikel 3, derde lid van deze richtlijn uitdrukkelijk is bepaald dat deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie.

2.2.2.3. Voorts moet worden geduid dat geen van de in casu bestreden beslissingen een beslissing is die een einde stelt aan een bestaand recht op verblijf van meer dan drie maanden, dat er geen toepassing werd gemaakt van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet en dat dit artikel in voorliggende zaak ook niet toepasselijk is. Verweerder heeft immers louter vastgesteld dat verzoekster en haar twee kleinkinderen geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kunnen laten gelden omdat zij niet aan de voorwaarden hiertoe voldoen en heeft hiermee geen bestaand verblijfsrecht beëindigd. De stelling van verzoekster dat verweerder artikel 42ter van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door voorbij te gaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit deze wetsbepaling is dan ook gebaseerd op een incorrecte lezing van de bestreden beslissingen.

2.2.2.4. Gezien voorgaande vaststellingen kan verzoekster tevens niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het evenredigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door voorbij te gaan aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 42ter van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekster opnieuw lijkt te willen aangeven dat deze beginselen en de rechten van verdediging werden geschonden, gelet op wat door verweerder is vermeld in een overtuigende overweging in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK